U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. D.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem, se sídlem Dlouhá 31/63, Teplice, proti žalovanému: **Finanční úřad v Ústí nad Labem**, se sídlem Dlouhá 3359, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2009, č. j. 15 Ca 92/2008 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce M. D. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2009, č. j. 15 Ca 92/2008 - 37, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 14. 10. 2009, č. j. 15 Ca 92/2008 - 37, zamítl žalobu M. D. proti rozhodnutí žalovaného Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „žalovaný“) ze dne 11. 2. 2008, č. j. 13788/08/214912/6383, kterým bylo částečně vyhověno reklamaci žalobce proti rozhodnutí žalovaného o přeplatku ze dne 7. 6. 2007, č. j. 139945/07/214912/6383, jímž bylo rozhodnuto o převodu přeplatku na dani z přidané hodnoty v částce 792 168 Kč na úhradu nedoplatku daně z příjmů fyzických osob podávajících přiznání ve výši 1 609 412,79 Kč. Krajský soud došel k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo stiženo vadami a nezákonnostmi, jak je v podané správní žalobě vymezil žalobce. Výzva k prokázání skutečností nebyla vydána žalovaným bezdůvodně. Je tomu tak proto, že žalobce v následném doplnění reklamace uvedl údaje, které jednoznačně určily, co bylo důvodem inkasa, a kým bylo inkaso z účtu žalobce provedeno. Žalobce se rovněž mýlí, pokud dovozuje, že proti rozhodnutí o přeplatků mělo být připuštěno odvolání, a nikoli jen reklamace. Správní soud neshledal, že by částka 792 168 Kč představovala vratitelný přeplatek na dani z přidané hodnoty, vzniklý v důsledku vydání zrušujícího rozsudku krajského soudu. Proto není den vzniku přeplatku odvozen od ustanovení § 37a zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 2. čtvrtletí roku 1996 do 2. čtvrtletí roku 1998. Naopak, pro den vzniku přeplatku bylo třeba použít ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Podle posledně jmenovaného zákona nemůže správce daně (žalovaný) počítat daňovému dlužníku (žalobci) penále z nedoplatku, pokud současně eviduje přeplatek na jiné dani. Krajský soud shodně s žalovaným došel k závěru, že u žalobce nenastala situace, kdy by daňový přeplatek na dani

z přidané hodnoty převyšoval daňový nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob. Pro posouzení věci je rozhodné, že nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob - v době vzniku přeplatku na dani z přidané hodnoty – v uvedené výši prokazatelně existoval, a částka 792 168 Kč tak mohla být bezezbytku převedena na úhradu nedoplatku žalobce na dani z příjmů fyzických osob.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost ze dne 9. 11. 2009, která však nebyla projednatelná (neobsahovala základní obsahové náležitosti kladené soudním řádem správním na kasační stížnost, uvedené v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu proto krajský soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 23. 2. 2010, č. j. 15 Ca 92/2008 - 51, které bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 26. 2. 2010, aby svou kasační stížnost doplnil ve lhůtě 1 měsíce od doručení usnesení tak, že uvede konkrétní důvody tohoto mimořádného opravného prostředku obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Současně krajský soud poučil stěžovatele v tom směru, že pokud uvedené výzvě nevyhoví, bude kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatel této výzvě včas formálně vyhověl a svou kasační stížnost doplnil podáním, datovaným opět dnem 9. 11. 2009 (tedy stejným datem jako byla vyhotovena samotná kasační stížnost).

Žalovaný se k podané kasační stížnosti vyjádřil tak, že z ní nelze zjistit, z jakých důvodů, pro které je možno kasační stížnost podat, byl ve skutečnosti tento mimořádný opravný prostředek podán. Z těchto důvodů proto pochybuje, zda je vůbec kasační stížnost přípustná. Pokud by ale kasační stížnost přípustná byla, má za to, že je neopodstatněná. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. kromě obecných náležitostí podání, musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.

Podle ustanovení § 106 odst. 3 věty prvé s. ř. s. nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání.

Podle ustanovení § 106 odst. 3 věty druhé s. ř. s. jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocným rozhodnutím správních soudů. Jejím prostřednictvím dochází k přezkoumávání zákonnosti toho kterého rozhodnutí správního soudu. To znamená, že v kasační stížnosti musí být uvedeny skutkové a právní výhrady, resp. argumenty, směřující vůči vysloveným úvahám a závěrům správního soudu, které jsou podřaditelné pod ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

V dané věci tomu tak nebylo.

V případě první písemnosti - kasační stížnosti ze dne 9. 11. 2009, která byla doručena krajskému soudu dne 10. 11. 2009, stěžovatel toliko označil napadený rozsudek krajského soudu, uvedl, že mu byl doručen dne 27. 10. 2009 a že důvody kasační stížnosti doplní ve lhůtě 1 měsíce od výzvy krajského soudu k doplnění podání. Pokud jde o zbylý obsah kasační stížnosti (v rozsahu cca 2 listů strojopisu), pak ten zahrnoval totožné skutečnosti, které stěžovatel uvedl již ve správní žalobě a od nichž dovozoval nezákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí.

Stěžovatel však nedoplnil důvody kasační stížnosti ani k usnesení krajského soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 15 Ca 92/2008 - 51, jež bylo doručeno jeho zástupci dne 26. 2. 2010. Tato skutečnost měla za následek vznik neodstranitelného nedostatku v náležitostech kasační stížnosti. Je tomu tak proto, že nedostatky kasační stížnosti, mezi něž nesporně patří i neuvedení důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., lze odstranit ve lhůtě 1 měsíce (pokud nebyla prodloužena) od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Tato lhůta stěžovateli uplynula dne 26. 3. 2010.

Pokud pak stěžovatel doručil dne 24. 3. 2010 krajskému soudu písemnost (datovanou dnem 9. 11. 2009) a označenou jako původní kasační stížnost, tak ani tato písemnost neobsahovala důvody kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Ve skutečnosti se jednalo o totožné podání jako v případě samotné kasační stížnosti i podané správní žaloby, jen s tím rozdílem, že byla dvojnásobného rozsahu, doplněna o rozsudečný návrh a konstatování stěžovatele, že zástupkyně správce daně při jednání před soudem sdělila, že způsob, který použil správce daně je pro stěžovatele výhodnější a proto nelze zjistit, jak byla tato výhodnost posouzena. Ani v tomto případě, i při nejmírnějším výkladu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví jinak ovládáno, nelze dovozovat, že by uvedené konstatování ve skutečnosti směřovalo vůči právnímu závěru krajského soudu, který vyslovil ve svém zamítavém rozsudku.

Nelze proto dojít k jinému závěru než takovému, že stěžovatel nedoplnil svou kasační stížnost způsobem předpokládaným zákonem. Samotná kasační stížnost, resp. důvody v ní uvedené nesměřují vůči závěrům krajského soudu, ale vůči závěrům žalovaného, a proto ani nemohou (po obsahové stránce) naplnit důvody pro podání kasační stížnosti, uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Se zřetelem k uvedenému se tak jedná o jiné důvody kasační stížnosti. Tento nedostatek má za následek, že kasační stížnost nelze meritorně projednat. Kasační stížnost M. D. proto také není přípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tudíž z uvedeného důvodu usnesením odmítl kasační stížnost stěžovatele proti napadenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2009, č. j. 15 Ca 92/2008 - 37, jako nepřípustnou (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), aniž by se jí zabýval meritorně.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu